

[Alfred Bøgh.]

redskaber, der anvendes i produktionen, slides ved at blive brugt og forældes med tiden, også på grund af den tekniske udvikling. Derfor har en afskrivning i virkeligheden ikke noget med skattefrihed at gøre; den er en driftsudgift, som enhver sund virksomhed er nødt til at tage hensyn til, før den kan gøre sit overskud op. Dette får selvfølgelig konsekvenser for den skattemæssige opgørelse af indkomsten, men det må respekteres dér akkurat på samme måde, som man respekterer, at alle andre driftsudgifter må trækkes fra, før man får at se, hvad den virkelige indkomst er.

Når en maskine eller en bygning slides eller forældes over en årrække, vil det naturligvis altid være et spørgsmål, hvor stor en del af denne forringelse man skal henføre til afskrivning i det enkelte år; det må jo uundgåeligt indebære et vist skøn. Indtil for en halv snes år siden skulle man i princippet skønne for hvert enkelt aktiv for sig ud fra dets forventede brugs- og levetid. Det var temmelig indviklet, eller det var meget indviklet, og man gik derfor dengang som forenkling over til, at den store, blandede hob af en virksomheds aktiver kunne slås sammen i én post, som man så afskrev på efter generelle regler og med visse gennemsnitsprocenter, der blev fastsat i lovgivningen.

Jeg kan da for øvrigt sige til oplysning for ministeren, som jo er kommet til på et senere tidspunkt, at hvad selve afskrivningsreglerne angår, var der i sin tid enighed mellem partierne. Uenigheden gjaldt blot kravet om afskaffelse af skattefradragretten ved den kapitalvindingsskat, som fulgte med, og som finansministerens forgænger, hr. Kampmann, knyttede til afskrivningsreglerne. Men selve initiativet til det arbejde, der dengang blev udført med hensyn til afskrivningsreglerne, var taget af regeringen Erik Eriksen, og det er altså ændringer i de regler, der dengang blev gennemført, vi nu drøfter. Men vi må også

huske på, at de ikke dengang gennemførtes som noget nyt eller alene af hensyn til skatteyderne, men som en forenkling både for skatteyderne og skattemyndighederne, og alle var vist også dengang klar over, at der kunne blive tilfælde, hvor disse regler, netop fordi det var gennemsnitsregler, ikke helt ramte plet. Det var, kan man sige, prisen for forenklingen; jeg synes ikke, den var for høj, for reglerne var meget praktiske at gennemføre i virkeligheden.

Når jeg nævner afskrivningsreglernes tilblivelse, er det dels som en nødvendig baggrund for diskussionen om ministerens lovændringsforslag, men også fordi reglerne dengang gennemførtes på grundlag af en betænkning fra afskrivningsudvalget. Dette afskrivningsudvalg, hvori bl. a. hovederhvervsorganisationerne var repræsenteret, har også senere været i funktion, og det eksisterer stadig. Jeg mener at vide, at ministeren for nogen tid siden har anmodet udvalget om at tage netop de spørgsmål op til overvejelse, som ministeren nu stiller forslag om. Der er vel sagtens allerede i udvalget gjort et stykke arbejde og opsamlet et sagligt materiale, men hvor langt er udvalget nået, og hvorfor fremsætter ministeren sine lovforslag netop nu uden at afvente disse resultater, som vel ikke kan ligge så langt væk? Jeg synes, det må være af betydning, at vi får kendskab til dem, og vi må da naturligvis forbeholde os, at dette materiale indgår i de videre overvejelser om ministerens forslag.

Et eller måske flere af lovændringsforslagenes formål er at begrænse misbrug. Det er klart, at hvis der har fundet misbrug sted, medvirker vi gerne til at begrænse dem, hvis det kan påvises, at de har nogen væsentlig betydning. Vi må jo ikke glemme, at der næppe findes den regel, som ikke på den ene eller den anden måde kan misbruges, men som anvendt fornuftigt og rimeligt er et så værdifuldt gode, at man slet ikke kan tænke på at afskaffe den. Men hvis man kan bevise for os, at der forekommer misbrug, vil vi selvfølgelig være med til at